

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἦτανε κάποιο μεσημέρι μακρινό,
μακρινό, πὸν μόλις τὸ θυμᾶμαι . . .

Βγῆκες στὸ παραθύρι τ' ἀνοιχτό,
—δίπλα σου ἓνα κανάρι κελαϊδοῦσε—
ἔσκυψες καὶ στὸ δρόμο μακρὺν
κάποιου διαβάτη ἀγνάντεψες τὸ διάβα . . .

Ἦτανε κάποιο μεσημέρι μακρινό,
μακρινό, πὸν μόλις τὸ θυμᾶμαι . . .

Νὰ ἦμουν ἐγὼ τάχα ἐκεῖνος πὸν περνοῦσε,
τάχα ἐσύ, στ' ἀνοιχτὸ τὸ παραθύρι;
Λές, μορφές, πὸν σιγὸσβυσαν τὰ χρόνια
σὲ παλιὰν ἐκκλησιὰ ἔρειπωμένη,
χέρια δυό, πὸν ἀπομένουν σταυρωμένα,
μάτια δυό, φορεσιᾶς ἓνα κομμάτι
αἴγλη ἀχνή σὲ θλιμμένης Παναγίας
καὶ χλωμῆς τὸ μισόγερτο κεφάλι . . .

Ἦτανε κάποιο μεσημέρι μακρινό,
μακρινό, πὸν μόλις τὸ θυμᾶμαι . . .